

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **G.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 września 2021 r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 maja 2021 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul D. w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 marca 2021 r., V Ka (...), uznając że została wniesiona przez osobę nieuprawnioną.

Powyższe zarządzenie zaskarżone zostało zażaleniem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który zarzucił mu naruszenie przepisu art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. oraz art. 110 k.p.w. poprzez ich zastosowanie i odmówienie przyjęcia kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jako podmiotu nieuprawnionego w sprawie o wykroczenie, podczas gdy niniejsza sprawa jest sprawą karną, a pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

jest podmiotem uprawnionym do wniesienia kasacji w sprawie karnej. W konkluzji zażalenia skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wyraził pogląd, że w wypadku wniesienia aktu oskarżenia w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego „sprawa karna” nie zmienia swego charakteru niezależnie od tego, jakie ustalenia faktyczne dokonane zostały w toku postępowania, a z przepisu art. 400 k.p.k. nie wynika, aby po ogłoszeniu wyroku przez sąd pierwszej instancji dalsze postępowanie miało podlegać nie przepisom Kodeksu postępowania karnego lecz przepisom Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie jest zasadne. Kwestia będąca istotą problemu, którego dotyczy wniesione zażalenie, była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 23 października 2003 r., IVKK 94/03 (OSNKW 2004, z. 2, poz. 16), stwierdzono, że „sprawą o wykroczenie” w rozumieniu art. 110 § 1 k.p.s.w. jest nie tylko sprawa, którą od początku prowadzono w postępowaniu uregulowanym w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, ale także sprawa wszczęta w trybie przepisów postępowania karnego, jeżeli sąd pierwszej instancji w oparciu o art. 400 k.p.k., uznał za wykroczenie czyn zarzucany oskarżonemu jako przestępstwo, a orzeczenia tego nie skarżono lub sąd odwoławczy, wskazany w przepisach Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, podzielił takie stanowisko oraz sprawa rozpoznawana w postępowaniu karnym, w której dopiero sąd drugiej instancji, rozpoznając środek odwoławczy od orzeczenia w sprawie o przestępstwo, uznał w orzeczeniu kończącym postępowanie czyn, którego ono dotyczyło, za wykroczenie. Pogląd ten, akceptowany w orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2014 r., V KK 322/14, OSNKW 2015, z. 3, poz. 29) oraz doktrynie (por. np.: K. Dąbkiewicz [w:] Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2017, art. 110; T. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2012, art. 110; J. Lewiński [w:] Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. VII, Warszawa 2011, art. 110) jest słuszny i zachowuje aktualność

w realiach niniejszej sprawy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie podziela argumentację przedstawioną w powołanym orzeczeniu i do niej odsyła.

Przyjęcie zatem przez Sąd Rejonowy w Ł., że czyn zarzucany oskarżonemu stanowi wykroczenie, co znalazło odzwierciedlenie w treści wyroku z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt III K (...), utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 marca 2021 r. V Ka (...), spowodowało, że sprawa oskarżonego stała się sprawą o wykroczenie w rozumieniu art. 110 § 1 k.p.w., w której kasację może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich.

Zauważyć na koniec można, że o niesłuszności zaprezentowanej w uzasadnieniu zażalenia wykładni przepisu art. 400 k.p.k. świadczy już sama treść apelacji złożonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, którą skarżący wniósł przecież na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

as